

Arrest

nr. 209 265 van 13 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor verzoeker en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben.

Op 31 augustus 2017 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Uit een vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker genomen werden op 4 augustus 2017 te Ljubljana (Slovenië) naar aanleiding van een verzoek tot internationale bescherming.

Op 21 september 2017 hoorde de gemachtigde verzoeker in het licht van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III-verordening).

Op 27 september 2017 richtte de gemachtigde een terugnameverzoek aan de Sloveense autoriteiten op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III-verordening.

Op 11 oktober 2017 weigerden de Sloveense autoriteiten het terugnameverzoek omdat verzoeker in Slovenië gekend was als een niet begeleide minderjarige vreemdeling.

Op 12 oktober 2017 hoorde de gemachtigde verzoeker opnieuw in het licht van de Dublin III-verordening waarin hij stelde dat zijn correcte geboortedatum [...] 1995 is.

Op 16 oktober 2017 maakte de gemachtigde bijkomende informatie over aan de Sloveense autoriteiten in het kader van een verzoek tot herziening.

Op 27 oktober 2017 stemden de Sloveense autoriteiten in met het terugnameverzoek op grond van artikel 18, 1, b van de Dublin III-verordening.

Op 1 december 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : M.

voornaam : E.

geboortedatum : [...]1995

geboorteplaats : T.

nationaliteit : Afghanistan

Alias: M., E., [...]2000, Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Slovenië toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die van Afgaanse nationaliteit verklaart te zijn, bood zich op 21.08.2017 bij onze diensten aan en vroeg op 31.08.2017 asiel in België. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 04.08.2017 in Slovenië geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Op 21.09.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielpcedure in België. Hierin verklaarde hij ongeveer 1 jaar geleden vertrokken te zijn vanuit Afghanistan en stelde hij eerst naar Iran te zijn gereisd waar hij ongeveer 15 dagen verbleef. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar Turkije waar hij 1,5 maanden verbleef alvorens verder door te reizen naar Bulgarije waar hij ongeveer 3 dagen verbleef. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar Servië en betrokkene verklaarde ongeveer 9 maanden in Servië te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar Slovenië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 04.08.2017 asiel vroeg in Slovenië. Betrokkene bevestigde het feit dat hij reeds eerder asiel vroeg in Slovenië en hij verklaarde niet te weten of er reeds een beslissing genomen werd door de Sloveense autoriteiten betreffende deze asielpcedure. Betrokkene verklaarde ongeveer 5 dagen in Slovenië te hebben verbleven alvorens verder door te

reizen naar Italië waar hij 1 dag verbleef. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar Frankrijk waar hij 2 nachten verbleef alvorens verder door te reizen naar België. Betrokkene vroeg op 31.08.2017 asiel in België.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij in Servië hoorde dat België een mooi land is dat de mensenrechten respecteert. Verder stelde hij ook dat zijn vrienden tevens ook naar België kwamen en dat hij hen gevolgd is. Betreffende een overdracht naar Slovenië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene niet naar Slovenië te willen. Hij stelde daarbij heel gelukkig te zijn in België en hij verklaarde dat er in Slovenië niets is voor ons en dat al zijn vrienden in België zijn.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 27.09.2017 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Sloveense instanties. Dit verzoek werd aanvankelijk geweigerd door de Sloveense autoriteiten op 11.10.2017 omwille van het feit dat betrokkene in Slovenië als niet-begeleide minderjarige geregistreerd stond. Vervolgens werd betrokkene op d.d. 12.10.2017 bijkomend gehoord door onze diensten waarin betrokken benadrukte dat 02.04.1995 zijn correcte geboortedatum is en dat hij in Slovenië onder valse identiteitsgegevens asiel vroeg. Deze informatie werd een verzoek tot herziening d.d. 16.10.2017 meegedeeld aan de Sloveense autoriteiten waarna ze op d.d. 27.10.2017 instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij in Servië hoorde dat België een mooi land is. Verder stelde hij ook dat hij zijn vrienden naar België is gevolgd. Daarnaast verklaarde betrokkene ook niet terug naar Slovenië te willen keren en verklaarde hij heel gelukkig te zijn in België terwijl er in Slovenië niets is voor ons en in België al zijn vrienden

verblijven. We benadrukken hierbij dat zijn verklaring dat er in Slovenië niets zou zijn voor ons niet verder geduid of gestaafd wordt aan de hand van concrete elementen. We merken dan ook op dat bovenstaande verklaringen geen afbreuk doen aan de verantwoordelijkheid van de Sloveense autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die werd vastgesteld aan de hand van het feit dat betrokkene reeds eerder asiel vroeg in Slovenië. Bovenstaande verklaring valt dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we herhalen desbetreffend nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Betreffende zijn verblijf in Slovenië verklaarde betrokkene dat hij in Slovenië gedurende 5 dagen bij de politie werd vastgehouden. Hieromtrent merken we op dat de loutere vasthouding en detentie van de betrokkene door de Sloveense instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert. Zo maakte betrokkene geen melding van het feit dat hij onterecht of ongegrond zou zijn vastgehouden door de Sloveense autoriteiten of verduidelijkte hij niet verder op basis van welke grond hij werd vastgehouden door de Sloveense autoriteiten. Daarnaast merken we op dat een overdracht van betrokkene naar Slovenië in het kader van Verordening 604/2013 niet met zich meebrengt dat betrokkene na aankomst meteen opnieuw zal worden vastgehouden door de Sloveense autoriteiten en wensen we op te merken dat Slovenië onafhankelijke beroepsinstanties kent waardoor betrokkene steeds de mogelijkheid zal hebben om in beroep te gaan tegen een vasthouding in Slovenië. Daarnaast merken we ook op dat betrokkene verklaarde vervolgens ook te zijn vrijgesteld door de Sloveense autoriteiten.

We wensen verder ook te benadrukken dat de Sloveense instanties met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt dat: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dan ook dat de door de betrokkene in Slovenië ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing. Bovenstaande betekent ook dat de Sloveense instanties, na overdracht van de betrokkene, het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen aanvatten of verder zetten indien de betrokkene dat wenst. De Sloveense instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

Verder benadrukken we ook dat de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 tevens ook impliceert dat de betrokkene gemachtigd zal zijn om in Slovenië te verblijven in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. In dit verband wensen we ook op te merken dat we desbetreffend niet in het bezit zijn van concrete aanwijzingen betreffende de omstandigheden van opvang of van behandeling in Slovenië die aantonen dat een overdracht van betrokkene aan Slovenië een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

Daarnaast maakte betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Slovenië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde verder ook dat hij besloot in België asiel te vragen omdat de mensenrechten gerespecteerd worden in België. Hieromtrent benadrukken we dat Slovenië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Slovenië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt en daarbij ook de mensenrechten respecteert. Dit impliceert ook dat Slovenië, net als België, asielaanvragen onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als

vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/83/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We verwijzen desbetreffend echter wel naar het feit dat het Sloveense parlement op 04.03.2016 de nieuwe wet inzake bescherming ("Zakon o mednarodni zasciti") goedkeurde. Deze wet kwam tot stand in het kader van de omzetting van de richtlijnen 2013/32/EU en 2013/33/EU en ontlokte kritiek bij Amnesty International (AI), dat vooral het gebruik laakte van de concepten "veilig land van herkomst", "eerste land van asiel" en "veilig derde land" ("AI, "Slovenia : new asylum legislation would violate the rights of refugees and asylum seekers", AI Index EUR 68/3580/2016). Volgens AI wordt hiermee aan verzoekers voor bescherming, van wie wordt aangenomen dat ze van een veilig derde land komen, een individueel en inhoudelijk onderzoek onthouden. Hieromtrent merken we op dat er geen aanwijzingen zijn dat de bovenvermelde elementen in de nieuwe Sloveense wetgeving niet in overeenstemming zouden zijn met de bepalingen van Richtlijn 2013/32/EU ter zake. Verder wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Sloveense instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Slovenië kent onafhankelijke beroepsinstanties.

Tot slot merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde pijn te hebben aan zijn linkerbeen waardoor hij zijn been niet kan bewegen als het koud wordt. Hij verklaarde hiervoor ook een zalf te hebben verkregen.

Echter wensen we hieromtrent op te merken dat deze verklaringen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene niet verder gestaafd werden aan de hand van specifieke medische attesten. Daarnaast bracht betrokkene ook tot op heden in het kader van zijn administratief dossier geen medische attesten of andere documenten aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene een overdracht aan Slovenië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Slovenië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. Tevens zullen de Sloveense autoriteiten op voorhand op de hoogte worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Sloveense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Sloveense autoriteiten (4)."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat het niet ter discussie staat dat de Sloveense autoriteiten op 27 oktober 2017 uitdrukkelijk instemden met de behandeling van het internationaal beschermingsverzoek van verzoeker en het terugnameverzoek van de gemachtigde inwilligen.

Artikel 29 van de Dublin III-verordening bepaalt:

"De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft."

Artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit deze bepaling in samenlezing met artikel 42 van de Dublin III-verordening blijkt dat de termijn van zes maanden in principe was verstreken op 28 april 2018. Minstens is het onmiskenbaar dat de termijn van overdracht van zes maanden zoals deze in beginsel geldt, is verstreken zonder dat blijkt dat een overdracht heeft plaatsgevonden.

Naar aanleiding van de beschikking waarbij beide partijen werden uitgenodigd om, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van verzoeker die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van huidig beroep, heeft verweerder voorafgaand aan de terechtzitting nog bijkomende informatie overgemaakt. Hieruit blijkt dat de gemachtigde aan de Dublin unit van Slovenië op 31 januari 2018 een schrijven heeft gericht waarin hij de Sloveense instanties mededeelt dat de overdrachtstermijn op grond van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening moet verlengd worden tot 18 maanden omdat verzoeker ondergedoken zou zijn.

Ter zitting vond bijgevolg een tegensprekelijk debat plaats aangaande de rechtmatigheid van de verlenging van de overdrachtstermijn, hetgeen een feitelijke beoordeling impliceert.

De raadvrouw van verzoeker bevestigt ter zitting dat verzoeker ondergedoken is en aanvaardt bijgevolg de verlenging van de termijn.

Bijgevolg kan niet vastgesteld worden dat wegens het verstrijken van de termijn van zes maanden België van rechtswege de verantwoordelijke lidstaat zou geworden zijn en behoudt verzoeker zijn belang bij het beroep.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Enig Middel

Schending van artikel 3 EVRM

Schending van de materiële motiveringsverplichting

11.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

11.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt

verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

11.3. In de hypothese dat de thans bestreden beslissing ten uitvoer gelegd zou worden, zou de verzoekende partij uitgewezen worden naar Malta, waar zij ontegensprekelijk gevaar loopt om meerdere redenen:

- zij riskeert dat haar asielaanvraag niet goed zal (kunnen) worden behandeld;
- zij vreest tevens het algemene klimaat in Slovenië dat niet positief is ten aanzien van vluchtelingen.

Reeds in haar gehoor dd. 21/09/2017 werden deze zaken door de verzoekende partij aangekaart.

11.4. Verzoekende partij verklaarde dit spontaan, doch haar verklaringen zijn niet zomaar loze beweringen.

Hoewel er omtrent Slovenië geen AIDA-rapport bestaat, zijn er wel andere rapporten en artikels die de problemen er aankaarten.

Dit wordt door verwerende partij bovendien niet ontkend, doch ze blijft volhouden dat de verklaringen van verzoekende partij 'algemeen van aard' zijn.

11.5. Voor de duidelijkheid een uittreksel uit een aantal internationale rapporten met betrekking tot het klimaat ten aanzien van asielzoekers:

- <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2017/01/slovenia-proposals-to-strip-refugees-and-asylum-seekers-of-their-rights-must-be-rejected/>

Emergency measures set out in the bill would give authorities the possibility to adopt special measures that would deny entry to people arriving at the borders and automatically expel migrants and refugees who had entered Slovenia irregularly, without assessing their asylum claims or the risk of them being tortured or persecuted upon return. The application of the measures would be conditional on the decision of the parliament to trigger their enforcement, following government's assessment that the public order and national security are under threat.

"Stripping people fleeing for their lives of their right to claim asylum and pushing them back at the border is a breach of international and EU law. Instead of treating refugees and asylum-seekers as a security risk, the Slovenian authorities should recognize their responsibility to protect people who have made terrifying journeys and risked everything in search of safety," said Gauri van Gulik, Amnesty International's Deputy Europe Director.

"This bill resembles similar efforts of Slovenia's neighbours – most notably, Hungary, but also Austria – to seal their borders to those fleeing horrors of war. It rides roughshod over both the right that every individual has to ask for asylum and the obligation Slovenia has to fully assess each claim."

Rejecting an asylum seeker or a migrant at the border without due process and consideration of their individual circumstances is a pushback, and is prohibited in all circumstances under EU and international law.

- <https://www.ecre.org/op-ed-legal-informational-centre-for-ngos-by-pic-slovenian-aliens-act-amendments-threaten-to-close-borders-to-refugees/> :

The effect of a closure would be that all persons arriving irregularly and expressing an attempt for asylum in Slovenia would be forcefully returned without their asylum claims being heard. The only exceptions are predicted for persons in immediate danger of loss of life, persons who would be in danger of inhuman and degrading treatment in the country of return, persons whose return would not be possible due to medical reasons and persons assessed to be unaccompanied minors. The assessment of all of the above circumstances would be conducted by the Police in the field.

- In view of national and international experts on asylum and migration the proposed amendments constitute a breach of the 1951 Refugee Convention, the European Convention on Human Rights and the EU asylum acquis. On 11 January 2017, the Secretary General of the Council of Europe expressed his concern with the amendments in a public letter sent to the Slovenian Prime Minister Miro Cerar. Later, the Council of Europe Commissioner for Human Rights Nils Muiznieks also raised serious concerns in a letter addressed to the Slovenian parliament. A previous (but essentially similar) version of the amendments has also been addressed in written recommendations by the UNHCR.

- Slovenian NGOs are also concerned about the untransparent manner of adoption of the bill, which had not been disclosed to the public prior to its adoption. The proposed amendments follow a prior attempt by the Slovenian government at adopting provisions effectively closing the border, which took place in the course of adoption of the new International Protection Act in early 2016. Fortunately, those provisions were eventually scrapped, following opposition and advocacy from the civil society.

Aldus worden potentiële inbreuken op het non refoulementbeginsel geïnstitutionaliseerd in Slovenië.

II.6. Amnesty International kaart ook de traagheid van de asielprocedure in Slovenië aan. Dit zorgt ervoor dat vluchtelingen er gedurende lange tijd in onzekerheid moeten leven, hetgeen eigenlijk onmenselijk is.

<https://www.amnestv.org/en/countries/europe-and-centralasia/slovenia/report-slovenia/> :

Refugees and asylum-seekers

Before the closure of the Western Balkans route in March, 99,187 refugees and migrants entered Slovenia; the vast majority of them passed through on their way to Austria. 1,308 people - most of them Syrian, Afghan and Iraqi nationals - applied for asylum. After the closure of the Western Balkans route, those who entered Slovenia and did not apply for asylum, including minors, were detained in the Centre for Foreigners in Postojna. In July, the authorities offered alternative accommodation for unaccompanied minors.

The asylum procedures were slow, partly as a result of the authorities' limited capacity to process applications. Throughout the year, more than 100 asylum-seekers, including unaccompanied minors, waited for first instance decisions for more than six months.

In March, the National Assembly amended the International Protection Act, introducing expedited asylum procedures for those who expressed the intention to apply for asylum at Slovenia's border or in transit areas at airports or ports. The law also removed the right to financial assistance of €288 in the first month after international protection has been granted.

Slovenia received 124 asylum-seekers relocated from Greece and Italy under the EU relocation scheme by the end of the year, out of a total of 567 asylum-seekers it had committed to accept by the end of 2017.

II.7. Zoals reeds gesteld zijn er weinig grote rapporten over Slovenië en de opvangcentra bekend.

Bovenstaande artikels zijn alvast veelzeggend over het algemeen klimaat.

Reeds meermaals stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat elke grief in de zin van artikel 3 EVRM een minutieus onderzoek verdient. In casu is hiervan geen sprake.

De verwerende partij verschuilt zich achter het intracommunautair vertrouwensbeginsel en weigert elk onderzoek. Dit is niet ernstig! Aldus werd het beginsel van de materiële motiveringsverplichting sowieso geschonden, aangezien deze niet deugdelijk is.

Wanneer verwerende partij verzoekende partij naar een land als Slovenië uitwijst, ontloopt zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid, maar stelt zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk voor het onderwerpen van verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 EVRM."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest dat conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM wordt toegekend.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat

die verantwoordelijk is voor de behandeling van het beschermingsverzoek, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde zowel heeft gemotiveerd aangaande de algemene situatie in Slovenië voor verzoekers van internationale bescherming als met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoeker op basis van de elementen die hij in zijn Dublingehoor heeft aangereikt. Verzoeker citeert uit rapporten van Amnesty International en ECRE om een overzicht te geven van het algemeen klimaat in Slovenië ten aanzien van verzoekers van internationale bescherming. De Raad merkt op dat in het eerste geciteerde stuk van Amnesty International "*Slovenia proposals to strip refugees and asylum seekers of their rights must be rejected*" kritiek wordt geuit tegen een wetswijziging. Volgens het citaat zouden verzoekers van internationale bescherming die Slovenië illegaal proberen binnen te komen aan de grens tegengehouden worden zonder dat hun verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht op een risico voor foltering of vervolging, onder de voorwaarde dat de overheid hen als een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid beschouwt. Ook in het volgende geciteerde stuk, van ECRE "*slovenian aliens act amendments threaten to close borders to refugees*" gaat het over deze wetswijziging. Ook ECRE uit haar bezorgdheid dat de wetswijziging tot gevolg zou hebben dat een groot deel van de verzoekers van internationale bescherming aan de Sloveense grens zullen worden tegengehouden zonder dat hun verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht wanneer zij op illegale wijze het land proberen binnen te komen. Evenwel blijkt uit de stukken van het dossier dat Slovenië *in casu* expliciet akkoord is gegaan met de terugname van verzoeker en het gegeven dat de verantwoordelijkheid voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming aan Slovenië toekomt. De bezorgdheden die worden geuit door Amnesty International en ECRE naar aanleiding van deze wetswijziging zijn, hoewel ernstig, niet van toepassing op verzoeker als Dublin-terugkeerder die in geen geval kan gelijkgesteld worden met een persoon die als illegaal aan de landsgrens het risico loopt op een verwijdering.

Verder verwijst verzoeker naar een landenrapport van Amnesty International over Slovenië. In dit landenrapport van Amnesty International wordt onder meer gewezen op lang aanslepende asielprocedures, detentie van minderjarigen die geen internationale bescherming vragen, een invoering van een versnelde procedure aan de grens en het afschaffen van de materiële hulp de eerste maand volgend op de toekenning van internationale bescherming. Hieruit zou voortvloeien dat men moeilijk kan volhouden dat er in Slovenië geen risico zou bestaan op een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM. De Raad stelt wat dit betreft vast dat de gemachtigde niet voorbij is gegaan aan het negatieve rapport van Amnesty International over de wetswijzigingen, nu hij er juist uitdrukkelijk naar verwijst in de bestreden beslissing. Verzoeker kan niet voorhouden dat de gemachtigde "*elk onderzoek [weigert]*" of zich achter het intracommunautair vertrouwensbeginsel verschuilt. Overigens deelt de Raad het standpunt van verzoeker niet dat het loutere feit dat een procedure voor internationale bescherming meer dan zes maanden kan aanslepen, of dat maatregelen in de vorm van wetswijzigingen worden genomen om hieraan tegemoet te komen en te voorzien in onder meer een versnelde procedure aan de grens, op zich reeds aanleiding geven tot de vereiste hardheid vooraleer men kan spreken van een reëel risico op foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling. Integendeel, de gemachtigde wijst er in de bestreden beslissing op dat de wetswijziging het gevolg is van een omzetting van de richtlijnen 2013/32/EU en 2013/33/EU. Onder meer in Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking - procedurerichtlijn) blijkt uit de artikelen 31,8 en 43 dat een versnelde procedure aan de grens mogelijk is in bepaalde omstandigheden. Ook het feit dat geen financiële steun wordt gegeven de eerste maand volgend op de toekenning van internationale bescherming is op zich niet voldoende om aan te nemen dat er een reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM. Er is immers vooralsnog geen uitsluitel over de vraag of verzoeker internationale bescherming moet toegekend worden, onderzoek dat aan de Sloveense autoriteiten toekomt, en vervolgens blijkt ook niet of eventuele andere vormen van hulp worden voorzien die eerste maand na toekenning van een eventuele beschermingsstatus.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door de gemachtigde over de opvang en behandeling van verzoekers van internationale bescherming, meer bepaald Dublin-terugkeerders kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij als verzoeker van internationale bescherming bij overdracht naar Slovenië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van verzoekers van internationale bescherming, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker van internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Slovenië, moet worden nagegaan of de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker. Ook omtrent de eventuele individuele omstandigheden van verzoeker uiteengezet in zijn gehoor van 21 september 2017 en dat van 12 oktober 2017 wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd. De Raad stelt vast dat de gemachtigde met dit gehoor rekening heeft gehouden en stelde *“Daarnaast maakte betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Slovenië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* Uit het administratief dossier blijkt inderdaad niet dat verzoeker individuele omstandigheden aanhaalde die een terugkeer naar Slovenië zouden beletten. Door louter te stellen dat Slovenië niets is voor hem toont verzoeker niet aan dat hij ginds werd blootgesteld aan een situatie die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest zou vormen. Over de gezondheid van verzoeker stelt de gemachtigde ten slotte *“Tot slot merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde pijn te hebben aan zijn linkerbeen waardoor hij zijn been niet kan bewegen als het koud wordt. Hij verklaarde hiervoor ook een zalf te hebben verkregen. Echter wensen we hieromtrent op te merken dat deze verklaringen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene niet verder gestaafd werden aan de hand van specifieke medische attesten. Daarnaast bracht betrokkene ook tot op heden in het kader van zijn administratief dossier geen medische attesten of andere documenten aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene een overdracht aan Slovenië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Slovenië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. Tevens zullen de Sloveense autoriteiten op voorhand op de hoogte worden gesteld van de overdracht van betrokkene.”* Hieruit blijkt dat de gemachtigde ook rekening heeft gehouden met de gezondheid van verzoeker. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad niet dat verzoeker zijn medische klachten staaft met medische stukken.

Verzoeker komt hier in zijn verzoekschrift ook niet meer op terug. Verzoeker toont niet aan een extra kwetsbaar profiel te hebben, naast het feit verzoeker van internationale bescherming te zijn.

Het betoog van verzoeker en het administratief dossier bevatten geen elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Slovenië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont ook verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

Er blijkt niet dat de gemachtigde is uitgegaan van verkeerde feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld, noch dat hij op grond daarvan op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot

nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES